

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-191/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada Z., Stručne službe gradonačelnika, Z., kojeg, po punomoći gradonačelnika, zastupa opunomoćenica M. T. M., dipl. iur., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/195, urbroj: 401-01/10-18-2 od 16. travnja 2018.
- II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, povodom žalbe tužitelja, poništava se rješenje Grada Z., klasa: 008-02/18-002/44, urbroj: 251-02-22/007-18-2 od 5. ožujka 2018. i predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Navedenim prvostupanjskim rješenjem odbija se zahtjev zainteresirane osobe za ostvarivanje prava na pristup informacijama, kojim su zatražene informacije o ukupnim isplata svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. siječnja do 31. siječnja 2018. po istima.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja izjavio žalbu, smatrajući ga u cijelosti nezakonitim zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava. Opisujući navode iz osporenog rješenja u kojem tuženik obrazlaže značenje pojma subjektivnog i objektivnog elementa zloupotrebe prava, tužitelj navodi kako je tuženik pogrešno ocijenio da se u postupanju zainteresirane osobe ne radi o zloupotrebi prava iz članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15.-dalje u tekstu: ZPPI).

Točno je da tužitelj u svom rješenju nije obrazlagao postojanje zle namjere zainteresirane osobe za zloupotrebom prava, te da zahtjevi iste, svaki sam za sebe, ne sadrže pejorativni diskurs. Međutim, ukupnost svih zahtjeva istovrsnih podnositelja i učestalost njihovog podnošenja, unatoč ranijim očitovanjima tužitelja da se ne radi o informaciji u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a i da istu ne posjeduje, upućuju upravo na tumačenje zloupotrebe prava koje je tuženik dao u dijelu osporenog rješenja. Smatra da u konkretnom slučaju i dolazi do zloupotrebe prava, u smislu kako to definira tuženik, odnosno do prekomjernog opterećivanja kapaciteta tijela javne vlasti a time u konačnici i do nemogućnosti zaštite prava trećih osoba. Stoga je prvostupanjsko tijelo odbilo zahtjev zainteresirane osobe pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a, uz obrazloženje da se radi o očitom zloupotrebljavanju prava na pristup informacijama jer isti podnositelj učestalim zahtjevima za dostavu istih ili istovrsnih informacija opterećuje rad i redovito funkcioniranje tijela javne vlasti. Nastavno u tužbi tužitelj se poziva i na dodatne razloge zbog kojih smatra da zatražena informacija ne predstavlja informaciju u smislu odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, odnosno da se podneseni zahtjev ne može smatrati zahtjevom u smislu odredbe članka 18. stavka 5. istog Zakona, pri čemu upućuje i na izrijekom navedene presude ovoga Suda kojima potkrjepljuje takve svoje navode. Slijedom svega navedenog, tužitelj smatra da je osporenim rješenjem tuženika povrijeđen zakon na njegovu štetu te predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev, poništi osporeno rješenje te potvrdi prvostupanjsko rješenje.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim te u potpunosti ostaje kod osporenog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju tog rješenja. Osvrćući se na tužiteljeve tvrdnje iz tužbenog zahtjeva, tuženik zaključuje kako se prvostupanjsko rješenje odnosi isključivo na zloupotrebu prava na pristup informacijama, te se tek u tužbenom zahtjevu uvode novi razlozi za uskratu tražene informacije, odnosno zaključuje da se zatražena informacija ne smatra informacijom u zakonskom smislu, što nije navedeno u prvostupanjskom rješenju. Tuženik smatra da je tužitelj u prvostupanjskom rješenju trebao navesti sve razloge koji su bili odlučujući prilikom donošenja odluke o uskrati prava na pristup informacijama, što je ovdje izostalo. U vezi tvrdnje tužitelja da se u konkretnom slučaju radi o stvaranju nove informacije, ističe da su navedeni razlozi neosnovani, te obrazlaže razloge na kojima je utemeljio takvo svoje mišljenje. Slijedom svega navedenog, tuženik ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja i u odgovoru na tužbu, te predlaže ovom Sudu tužbeni zahtjev odbiti i potvrditi osporeno rješenje.

Zainteresirana osoba, u odgovoru na tužbu, predlaže tužbu kao nepravovremenu odbaciti, podredno kao neosnovanu odbiti u cijelosti. Ističe da tužitelj prvi puta pred sudom iznosi da se ovdje radi o sastavljanju informacija u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, o čemu nema nikakvih navoda u osporenom rješenju. Nadalje, obrazlaže razloge zbog kojih smatra da se treba udovoljiti njegovom zahtjevu za pristup zatraženim informacijama, pri čemu naglašava da predmet zahtjeva nije vrsta usluge koja je pružena, u kojem obimu i slično, već samo podaci o isplatama novčanih sredstava iz proračuna tužitelja. Nastavno u odgovoru zainteresirana osoba se osvrće i na postojanje javnog interesa, pri čemu ukazuje i na postupak pokrenut protiv gradonačelnika zbog sukoba interesa, u kojem pravcu predlaže saslušanje svjedoka i održavanje rasprave. Ujedno potražuje trošak sastava odgovora na tužbu.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju,

koji se na iste očitovao podneskom od 9. srpnja 2018., kojim u cijelosti ostaje kod tužbenog zahtjeva.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odlučujući o zakonitosti pobijane odluke u granicama tužbenog zahtjeva, ovaj Sud nije našao osnove osporeno rješenje tuženika, uz obrazloženje kakvo je njime dato, ocijeniti nezakonitim.

Naime, prema odredbi članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.), kada je za donošenje novoga rješenja, s obzirom na prirodu upravne stvari, nužno neposredno rješavanje prvostupanjskog tijela, a drugostupanjsko tijelo utvrdi da rješenje treba poništiti, dostavit će predmet na ponovno rješavanje prvostupanjskom tijelu.

U ovom predmetu za donošenje pravilne i na zakonu utemeljene odluke bilo je potrebno utvrditi da li zainteresirana osoba svojim zahtjevima zlorabotrebља pravo na pristup informacijama kako je to propisano člankom 23. stavkom 5. točkom 5. ZPPI-a, a primjenom koje odredbe je doneseno prvostupanjsko rješenje.

Citiranom zakonskom odredbom propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zlorabotrebља pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Za razliku od prvostupanjskog tijela, ovdje tužitelja, tuženik nije utvrdio subjektivnu namjeru zlorabotrebља prava od strane zainteresirane osobe, kao podnositelja zahtjeva, niti je utvrdio objektivno opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne vlasti te onemogućavanje tijela javne vlasti da obavlja svoju djelatnost. Za takav svoj stav tuženik je u osporenom rješenju naveo valjane, iscrpno i argumentirano obrazložene razloge, koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava. Kod toga se napominje da je osnovanost stajališta tuženika izraženih u osporenom rješenju ovaj Sud potvrdio već u više svojih odluka (primjerice, presuda broj UsII-169/18-9 od 11. srpnja 2018., presuda broj UsII-192/18-2 od 25. srpnja 2018.), a koje su dostavljene i tužitelju.

Radi navedenog, Sud nalazi da poništavanjem prvostupanjskog rješenja i vraćanjem predmeta tužitelju na ponovni postupak, tuženik nije povrijedio zakon. K tomu se dodaje da Sud nije posebno razmatrao osnovanost tužbenih prigovora u vezi primjene članka 5. stavka 1. točke 3., odnosno članka 18. stavka 5. ZPPI-a, jer se osporeno, kao i prvostupanjsko rješenje temelje isključivo na primjeni članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a, u vezi koje je tuženik dao valjano tumačenje.

U odnosu na zahtjev zainteresirane osobe za održavanjem rasprave i saslušanjem predloženih svjedoka, Sud nalazi da su sve relevantne činjenice odlučne za pravilno rješenje predmetne stvari nesporne, te da tužitelj u stvari osporava samo primjenu materijalnog prava, smatrajući da je tuženik pogrešno ocijenio činjenice utvrđene u postupku i time, posljedično, pogrešno primijenio odredbu članka 23. stavka 5. točke 5. ZPPI-a, zbog čega je, sukladno ovlaštenju iz članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima, spor riješio bez rasprave.

Na kraju, Sud ne nalazi osnovanim niti zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova predmetnog upravnog spora, postavljen u odgovoru na tužbu, jer zainteresirana osoba u svom

očitovanju ne iznosi niti jedan pravno odlučan argument koji bi bio od utjecaja na donošenje odluke u ovoj stvari, već potvrđuje pravilnost stajališta tuženika izloženih u osporenom rješenju, radi čega je odlučeno da, sukladno članku 79. stavku 4. Zakona o upravnim sporovima, svaka stranka snosi svoje troškove.

Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 18. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.